

ПРОЛОГ

Не може да се отрече, че сред младите знатни дами на Лондон е плъзнала истинска епидемия – трагична реалност, която може да се увенчае с твърде печален край.

Ние, разбира се, имаме предвид тежката участ да останат стари моми.

При толкова много неомъжени благороднички в нашия прекрасен град, които, за съжаление, не са огрени от блестящите лъчи на брачното блаженство, е истинско престъпление, че тези обещаващи нежни пъпки никога няма да имат възможността да разцъфнат!

Затова, скъпи читателки, ние смятаме за свой обществен дълг да съставим списък на надеждните и доказали се във времето методи, за да облекчим тази невероятно сложна и понякога твърде обезкуражаваща задача, а именно – намирането на съпруг.

Най-смирено представяме на вниманието ви нашите уроци „Как да спечелим лорд за съпруг“.

**„Перли и пелерини“, дамско списание,
юни 1823 г.**

*Таунзенд Парк
Дънскрофт, Йоркшир*

Лейди Изабел Таунзенд стоеше в опърпания салон за гости на единствения дом, който познаваше, напразно опитвайки се да заглуши бученето в ушите си. Присви очи и се втренчи в бледия хилав мъж, който стърчеше насреща ѝ.

– Моят баща ви е изпратил?

– Точно така.

– Бихте ли повторили последното, което казахте?

Сигурно неправилно бе чула думите, изгърколили се от устата на неканения гост.

Мъжът се усмихна. При вида на тази усмивка върху безличното непривлекателно лице Изабел усети неприятно присиване в стомаха.

– Разбира се – провлечено изрече той и думите увиснаха помежду им във внезапно станалото прекалено тясно помещение. – Ние сме сгодени.

– И под *ние*... разбирам, че имате предвид...

– Вас. И мен. Ние ще се оженим.

Младата жена поклати глава.

– Извинете, а вие сте...?

Той замълча, явно не особено щастлив от тази липса на внимание от нейна страна.

– Аспертън. Лайънел Аспертън.

Изабел мислено си отбеляза, че по-късно ще се опита да преглътне злополучното име. Понастоящем трябваше да се справи с неговия носител. Който не изглеждаше особено надарен умствено. Разбира се, тя отдавна бе установила, че познайниците на баща ѝ рядко можеха да се похвалят изобщо с наличието на някакъв ум.

– И как така двамата сме се сгодили, господин Аспертън?

– Аз ви спечелих.

Изабел затвори очи, заповядвайки си да запази спокойствие. Да сподави гнева и болката, надигнали се при тези думи. Който *винаги* се надигаха при въпросните думи. Отново срещна празния му поглед.

– Спечелили сте ме?

Натрапилият се жених дори не прояви благоприличието да се засрами.

– Да. Вашият баща ви заложи.

– Естествено, че го е направил – рязко и раздражено издиша Изабел. – Срещу колко?

– Сто паунда.

– Е, това е повече от обичайното.

Аспертън не обърна внимание на загадъчните думи и пристъпи с една крачка по-близо до нея. Този път към усмивката му се добави нахална самоувереност.

– Аз спечелих играта. Вие сте моя. По право. – Протегна ръка и плъзна пръст надолу по бузата ѝ. Сними глас до шепот и додаде: – Мисля, че и двамата ще бъдем доволни.

Младата жена остана неподвижна, с огромно усилие на волята сдържайки треперенето си.

– Аз не съм толкова сигурна.

Той се наклони и Изабел се вцепени за миг при близостта на устните му – червени и влажни. Отдръпна се, изпълнена с отчаяното желание да бъде по-далече от него.

– В такъв случай се налага да ви убедя в обратното – изрече Аспертън.

Тя се предпази от докосването му и нежеланата близост, като постави един стар протрит стол между тях. Очите на мъжа заблестяха и той я последва, опитвайки се отново да я приближи.

Преследването му харесваше.

Налагаше се да сложи край на това. Незабавно.

– Боя се, че напразно сте изминали толкова дълъг път, господин Аспертън. Виждате ли, аз отдавна съм пълнолетна. Моят баща... – тя замълча за миг, сякаш тези думи бяха оставили отвратителен вкус в устата ѝ – би трябвало да прояви по-голямо благоразумие, а не да ме залага. Това никога не се е получавало. Със сигурност няма да стане и сега.

Мъжът застина и се опули насреща ѝ.

– Той е правил това и преди?

Прекалено много пъти.

– Да разбирам ли, че според вас да заложеш веднъж единствената си дъщеря е почтена игра, но да го правиш многократно някак си уязвява вашите чувства?

Ченето на Аспертън увисна.

– Ама, разбира се!

Изабел изгледа с присвити очи така наречения си годеник.

– И защо?

– Защото е знаел, че в крайна сметка няма да може да изпълни залога!

Мъжът определено беше сред близките познайници на баща ѝ.

– Да. Това очевидно е основателна причина, че от тази работа нищо няма да излезе – заключи сухо Изабел, рязко се

извърна кръгом и отвори широко вратата. – Опасявам се, господин Аспертън, че вие сте седмият мъж, пристигнал тук, за да ме обяви за своя годеница. – Не можа да съдържи усмивката си при вида на изумлението му. – И ще бъдете седмият мъж, който ще напусне Таунзенд Парк неженен.

Аспертън беззвучно отваряше и затваряше уста – месечите му устни напомниха на Изабел за останала на сухо риба.

Започна да брои.

Винаги избухваха, преди да е достигнала до пет.

– Така няма да стане! Обещаха ми съпруга! Дъщеря на граф!

Гласът му стана носов, после писклив, също като на отвратителните безделници, които винаги се влачеха с баща ѝ.

Не че бе виждала баща си през последните пет-шест години.

Скръсти ръце пред гърдите си и дари разярилия се мъж с най-съчувствения си поглед.

– Предполагам, че той е намекнал и за значителна зестра?

Очите му светнаха, сякаш най-последно бе проумял.

– Съвсем вярно.

На Изабел почти ѝ дожаля за нещастника. *Почти.*

– Е, боя се, че нищо подобно няма. – Аспертън смръщи вежди. – Желаете ли чаша чай?

Тя търпеливо изчакваше, докато ръждясалите колелца в мозъка на госта ѝ бавно се завъртят.

– Не! – избухна той. – Не желая чай! Дойдох тук за съпруга и кълна се в Бог, ще си тръгна с такава! С вас!

Опитвайки се да запази спокойствие, Изабел въздъхна и изрече:

– Много се надявах да не се стигне до това.

При тези думи гърдите му се издуха, очевидно не разбрал смисъла на думите ѝ.

– Не се съмнявам, че сте се надявали. Но аз няма да напусна тази къща без съпругата, която ми беше обещана! Вие ми принадлежите! По право!

И Аспертън се хвърли към нея. *Винаги го правеха.* Тя отстъпи настрана и той излетя през отворената врата в коридора.

Където жените го очакваха.

Изабел го последва, наблюдавайки как той се встрещи при

вида на трите жени, изправени там подобно на отлично обучени войници, като защитна стена между него и входната врата. Навярно злополучният кандидат-съпруг никога досега не бе виждал такива жени.

Разбира се, той никога нямаше да разбере, че всъщност гледа три жени, преоблечени като мъже.

Изабел вече бе установила, че обикновено хората виждаха това, което искаха да видят.

Гледаше как погледът му се премести от готвача, към коняря и накрая се спря върху иконома.

Той се извърна към Изабел.

– Какво означава това?

Конярят шляпна камшика по бедрото си и звукът накара Аспертън да трепне.

– Никак не ни се нрави, че повишавате глас на дамата, сър.

Изабел видя как адамовата ябълка на тънката му шия подскочи.

– Аз... аз...

– Е, очевидно е, че *не* сте джентълмен, съдейки по това как излетяхте от тази стая – посочи готвачът към салона с голямата тежка точилка.

Аспертън отново погледна към Изабел, но тя само леко сви рамене.

– Със сигурност не сте искали да се нахвърлите на лейди Изабел по този начин.

Думите бяха произнесени от иконома, облечен в идеално изгладена униформа, с безупречно стегната вратовръзка, лениво оглеждащ острието на сабята, която държеше. Изабел с всички сили се стараяше да не гледа към празното място на стената, където обикновено висеше древната – и навярно абсолютно тъпа – сабя.

Те наистина имаха склонност към драматизъм.

– Аз... не!

Последва продължително мълчание, докато Изабел чакаше капчиците пот да избият върху веждите на господин Аспертън. Наблюдава известно време как гърдите му забързано се повдигат и спускат, докато накрая реши да се намеси:

– Господин Аспертън тъкмо си тръгваше – побърза услужливо да обясни тя. – Нали така, сър?

Той нервно кимна, неспособен да откъсне поглед от камшика на Кейт, бавно описващ заплашителни кръгове.

– Да... тъкмо си тръгвах.

– Не мисля, че той ще се върне. Нали така, сър?

Мъжът дълго остана безмълвен. Кейт пусна мекия кожен камшик на пода и внезапно движението го изтръгна от транс му. Аспертън се завърна в реалността и решително поклати глава.

– Не. Не ми се вярва.

Върхът на сабята на Джейн тропна в мраморния под и силният звук отекна зловещо в големия празен коридор.

Очите на Изабел се разшириха и гласът ѝ се снижи до шепот:

– А пък аз мисля, че вие би трябвало да сте съвсем *наясно* с това решение.

Нещастникът припряно се изкашля.

– Да. Разбира се. Искам да кажа... не. Няма да се върна.

Тогава Изабел се усмихна широко и приятелски.

– Чудесно. Тогава ви пожелавам на добър час. Не се съмнявам, че ще можете сам да намерите изхода. – Посочи към вратата, вече препречена от трите жени. – Сбогом.

След това се върна в салона за гости, плътно затвори вратата зад себе си и се приближи към прозореца тъкмо навреме, за да види как Аспертън се втурна надолу по каменните стъпала пред Таунсенд Парк, метна се на коня си и отпраши, сякаш по петите го гонеха адовите кучета – стражите на подземното царство.

Изабел въздъхна с облекчение.

Чак тогава даде воля на сълзите.

Баща ѝ я бе проиграл на карти.

Отново.

Първия път беше най-болезнено. Човек би си помислил, че с времето би трябвало да е свикнала с подобно отношение, ала въпреки това истината все още я изненадаваше.

Като че ли някой ден всичко можеше да се промени. Сякаш някой ден той нямаше вече да е Графа прахосник. Сякаш някой ден той можеше да прояви загриженост към нея.

Сякаш някой ден *някой* можеше да прояви загриженост към нея.

За миг си позволи да се замисли за баща си. За Графа прахосник. За мъжа, който бе оставил децата и съпругата си, сврени в глухата провинция, докато той самият се бе върнал в Лондон, за да води разпътния си, скандалния си живот. Мъж, който никога за нищо не се бе трогвал: нито от смъртта на жена си, нито от масовото напускане на слугите, нежелаещи да работят даром, нито от многобройните писма на дъщеря му, умоляваща го да се върне в Таунзенд Парк и да възстанови някогашната слава на семейното имение – ако не заради нея, то поне заради своя наследник.

Единственият път, когато се бе върнал...

Не. Нямахте да мисли за това.

Баща ѝ. Мъжът, който бе пречупил духа на майка ѝ. Който бе лишил нейния брат, още съвсем малко дете, от баща.

Ако не ги бе изоставил, на Изабел никога нямаше да ѝ се наложи да поеме върху плещите си отговорността за дома. Тя бе намерила сили и решителност да приеме предизвикателството и да се справи с трудностите, да поддържа домакинството и да осигури храна на масата. Макар и да не процъфтяваше, имението все пак осигуряваше що-годе приличен живот за своите обитатели и арендаторите, докато в същото време баща ѝ пропиляваше и последното пени от доходите от земите за порочните си занимания.

Разполагаха с достатъчно храна, а лошата слава на Графа прахосник държеше любопитните посетители по-далече от вратите на Таунзенд Парк, което позволяваше на Изабел да насили къщата и помещението за слугите по свое собствено усмотрение, в пълна тайна от досадните очи на *висшето общество*.

Ала това не ѝ пречеше да мечтае всичко да беше съвсем различно.

Да копнее за шанса да бъде това, за което бяха родени дъщерите на графовете. Да живее живот, непомрачен от никакви грижи. Да вярва, че ще дойде и нейният ден, когато ще заблесте; че един ден ще бъде ухажвана, както се полага – от мъж, който ще я пожелае заради самата *нея*, а не като печалба от някаква игра.

Да не се чувства толкова самотна.

Не че от тези мечти ѝ ставаше по-леко.

Вратата на салона се отвори и тихо се затвори. Изабел се изсмя пренебрежително на себе си и изтри сълзите. Обърна се и срещна разбиращия сериозен поглед на Джейн.

– Не биваше да го заплашваш.

– Той си го заслужи – отвърна икономът.

Изабел кимна. През онези последни минути Аспертън сякаш бе заел мястото на баща ѝ.

– Мразя го – прошепна младата жена.

– Знам – отвърна икономът, без да помръдва от прага.

– Ако беше тук, щях с радост да го убия.

Джейн отново кимна.

– Е, изглежда, че няма да се наложи. – Вдигна ръка и протегна към господарката си сгънат лист хартия. – Изабел. Графът... той е мъртъв.

И какво биха стрували тези уроци, скъпи читателки, без подходящ лорд, който да покорите? Джентълмен, заради когото толкова прилежно да се обучавате? Отговорът е ясен – те биха се оказали почти безполезни.

В такъв случай няма ние не сме най-големите щастливки сред благородните дами, задето нашият прекрасен град е прочут с най-добрата и най-блестящата колекция – истинско съкровище – от невероятни и очарователни ергени, богати и готови да се задомят, самотно бродещи из лондонските улици с едничкото възделение да се сдобият със съпруга!

Никак не е лесно да се открият тези джентълмени, но не се обезкуражавайте, скъпи читателки! Ние ще свършим тази изтощителна работа заради вас – ще претърсим града, за да изровим лордовете, заслужаващи вашето безценно и всеотдайно внимание.

С ваше позволение, ви представяме първия в нашия списък от изтъкнати лордове...

**„Перли и пелерини“, дамско списание,
юни 1823 г.**

П

оследната капка преля чашата, когато блондинката до вратата кокетно му намигна.

В опит да стане невидим, лорд Николас Сейнт Джон се сви в креслото, проклинайки под нос. Кой би допуснал, че хвалебствените излияния в едно женско списание ще бъдат достатъчни, за да превърнат женското население на Лондон в досадни глупачки?

Отначало му се стори забавно – приятно развлечение. После започнаха да пристигат поканите. Капакът на всичко беше появата на лейди Пънсънби, която се изтъпанчи на прага на градската му къща, преди часовникът да е отброил два следобед, заявявайки, че се налага да обсъди с него важно дело – нещо свързано със статуята, която наскоро придобила в Южна Италия. Но Ник не можеше да бъде заблуден. Имаше само една причина, поради която такава усойница като лейди Пънсънби ще допълзи в дома на ерген – причина, която Ник, лорд Сейнт Джон, едва ли щеше да намери за разумна.

И така, той избяга първо в Кралското дружество на антикварите, където се скри в библиотеката, далече от всички, които някога са чували за женски списания, камо ли да са ги чели. За нещастие, журналистът – Ник потръпна от подобно лекомислено използване на думата – явно много щателно бе направил своите проучвания, защото не бе минал и час, когато главният лакей го уведоми за пристигането на четири жени, различни по възраст и обществено положение, всичките отчаяно нуждаещи се от консултация за скулптурите, които притежават. И всичките до една настояващи, че единствено лорд Николас може да им помогне.

При спомена Ник изпръхтя в питието си. *Скулптури, как ли пък не!*

Той щедро бе възнаградил лакея за дискретността и отново бе избягал. Този път, без да го е грижа за достойнството, се бе изнизал през задния вход на Дружеството и бе побягнал по тясната мръсна уличка, премеждие, което ни най-малко не бе допринесло за повдигането на духа му. Нахлупил ниско шапката, за да скрие лицето си, Ник се бе отправил към тайното си убежище – „Кучето и гълъбицата“, където пребиваваше вече няколко часа, сврян в най-тъмното къоше.

Съвсем надлежно и напълно скрит.

Обикновено, когато сладострастната барманка се въртеше подканващо около него, той нямаше нищо против да опознае по-отблизо пищните ѝ прелести. Но тази девойка беше четиринайсетата представителка на своя пол, която през този ден открито проявяваше интерес към чаровната му персона, и вече му бе дошло до гуша. Ник се намръщи и злобно изглежда първо

момичето, а после халбата с бира, с всяка минута чувствайки се все по-раздразнен и по-мрачен.

– Трябва час по-скоро да се махна от този проклет град.

Гръмкият тътнеш смях от другата страна на масата не подобри настроението му.

– Нито за миг не се съмнявай, че не бих могъл да те изпратя обратно в Турция – заканително изръмжа Ник.

– Надявам се, че няма да го направиш. Никак не ми се ще да пропусна края на това увлекателно представление. – Събеседникът му, Дурукан, се озърна през рамо. Тъмните му очи лениво огледаха привлекателната млада жена. – Жалко. Тя дори не ме забелязва.

– Умно момиче.

– По-скоро просто вярва на всичко, което чете в своите списания – засмя се Рок, а приятелят му още повече заприлича на буреносен облак. – Хайде, стига, Ник. Какво му е толкова ужасното? Просто жените в Лондон открито те оценяват като желана партия.

Ник си припомни купчината покани, очакващи завръщането му – всяка една от семейство с неомъжена дъщеря, – и отпи порядъчна глътка от бирата. Остави халбата върху масата и промърмори:

– Наистина, какво му е толкова ужасното.

– Ако бях на твое място, щях да се възползвам от ситуацията. Сега можеш да имаш всяка жена, която си пожелаеш.

Ник измери събеседника си със студения поглед на сините си очи.

– Благодаря. Прекрасно се справях и без проклетото списание.

В отговор Рок измърмори нещо неразбираемо, извърна се и махна с ръка към младата барманка. Тя се изстреля като стрела към масата. Приведе се към Ник, за да му предостави по-добра гледка към чувствените си извивки, и прошепна:

– Милорд? Нуждаете ли се от... нещо?

– Нуждаем се, естествено – осведоми я Рок.

Дръзката девойка се настани в скута на Сейнт Джон и се наклони още по-близо.

– Ще направя всичко, което пожелаеш, съкровище – измър-

ка с нисък зноен глас и притисна гърди към неговите. – Всичко, което пожелаеш.

Той отмести ръката ѝ от шията си и измъкна една корона от джоба.

– Безспорно изкушаващо предложение – рече, пхна монетата в дланта ѝ и я изправи на крака. – Но се боя, че ми е нужна само още една халба бира. По-добре си потърси някой друг партньор за вечерта.

За миг лицето ѝ помръкна, но тя побърза да пренасочи вниманието си към Рок, оглеждайки с преценяващ поглед широките му рамене, смуглата кожа и яките ръце.

– Искаш ли да се позабавляваме? Някои момичета не обичат тъмнокожи, но аз те харесвам.

Рок не помръдна, но Ник забеляза как се напрегнаха раменете на приятеля му при това безцеремонно изказване за произхода му.

– Хвани си някой друг – заяви турчинът и решително обърна гръб на барманката.

Тя навири нос, обидена от отказа и на двамата, и се отдалечи, за да донесе още бира, както Ник се надяваше. Докато я наблюдаваше как прекосява помещението, той долови изостреното внимание на останалите жени в кръчмата.

– Те са хищници. Всичките до една – възмутено промърмори.

– Изглежда справедливо, че *булан* най-сетне ще разбере какво означава да бъдеш преследван.

Ник се намръщи при споменаването на турската дума, припомняйки си дългата история, свързана с нея. Бяха изминали много години, откакто някой го бе наричал *булан*, или ловец. Сега това название не означаваше нищо; беше само спомен за дните му, прекарани в затънтените краища на Османската империя, когато той беше съвсем друг човек – човек без име, – притежаващ единствено умениято, довело в крайна сметка до неговия провал.

Иронията не му убягна. Пребиваването му в Турция внезапно бе приключило, когато една жена му бе хвърлила око и той бе допуснал грешката да се остави да бъде уловен в капана ѝ – в буквалния смисъл на думата.

Бе прекарал двайсет и два дни в турски затвор, преди Рок да

го издири, да го спаси и да го отведе в Гърция. Там Ник се бе закле да сложи край на опасната професия на *булан*.

През по-голяма част от времето той бе напълно доволен от светския живот в Лондон, управлението на имението си и своите антики. Ала имаше дни, когато предишният живот му липсваше.

Предпочиташе да бъде ловецът, а не преследваната жертва.

– Жените винаги се държат така в твое присъствие – изтъкна Рок и върна Ник в настоящето. – Просто днес имаше възможност да го осъзнаеш по-добре. Не че проумявам техния интерес. Ти си едно грозно копе...

– Присиш си боя, така ли?

Лицето на турчина се разтегна в широка усмивка.

– Сбиването с мен на обществено място е съвършено недостойно поведение за такъв образец на джентълменството като теб.

Ник присви очи и се втренчи в приятеля си.

– Готов съм да рискувам заради удоволствието да изтрия тази усмивка от физиономията ти.

Рок отново се засмя.

– Целият този интерес от страна на жените към теб трябва да е замъглил мозъка ти, щом си въобразяваш, че можеш да ме повалиш. – Наведе се напред и подпря ръце върху масата, подчертавайки мощните си мускули. – Къде се дяна чувството ти за хумор? Щеше да умреш от смях, ако всичко това се бе случило с мен. Или с брат ти.

– Обаче се случи с мен.

Ник се озърна наоколо и изпъшка, когато вратата на кръчмата се отвори и влезе висок чернокос мъж. Новодошлият се спря в средата на помещението и огледа гъстата тълпа. Накрая погледът на сините му очи се спря върху Ник. Едната му вежда развеселено се повдигна и той започна да си проправя път към тях през множеството посетители.

Ник хвърли обвиняващ поглед към Рок.

– Май наистина си присиш да те върна в Турция. Направо ме умоляваш за това.

Рок се озърна през рамо към новодошлия и се ухили.

– Би било доста невъзпитано от моя страна, ако не го поканя да вземе участие в нашето забавление.

– Какъв страхотен късмет! Признавам, че въобще не очаквах да се натъкна на най-прочутия лорд в цял Лондон – провлечено произнесе нисък насмешлив глас. Ник вдигна очи и видя своя брат близък Гейбриъл Сейнт Джон, маркиз Ролстън, извисяващ се над тях. Рок стана, потупа Гейбриъл по гърба и с жест го покани да се присъедини към тях. След като седна, Ролстън продължи: – Макар че би трябвало да се досетя, че ще те намеря тук... – Замълча. – Криеш се. Страхливец такъв.

Ник сбърчи вежди, а Рок избухна в смях.

– Току-що му обясних, че ако бяха провъзгласили *теб* за най-желания лондонски жених, Ник щеше доста да се забавлява с твоето злочестие.

Гейбриъл се отпусна на стола и широко се ухили.

– Безспорно това щеше да го развесели. Но сега настроението ти не изглежда особено жизнерадостно. Защо така, братко?

– Предполагам, че си дошъл, за да се порадваш на моите неприятности – промърмори Ник. – Но навярно те очакват много по-важни дела. Доколкото си спомням, все още имаш млада жена, която да развличаш, или греша?

– Естествено, че имам – кимна Гейбриъл и усмивката му стана по-топла. – Макар че, ако трябва да съм честен, тя направо ме изтиква през вратата със заръката да те открия на всяка цена. В четвъртък дава официална вечеря и очаква и двама ви. Никак не ѝ се ще през тази вечер лорд Николас да се скита сам-самичък из лондонските улици, копнеещ за съпруга.

– Напълно е възможно да го бе сполетяла тази съдба, ако не бе получил поканата – подсмихна се Рок.

Ник подмина без внимание думите на приятеля си.

– Нима Кали чете това проклето списание?

Надяваше се, че снаха му стои над подобни глупости. Ако беше прочела статията, нямаше начин да се измъкне.

Гейбриъл се наклони напред.

– Тазседмичния брой? Всички го прочетохме. Ти издигна името Сейнт Джон до нови уважавани висоти, Ник. Най-накрая. Отлична работа.

В този момент барманката се върна и постави на масата препълнени чаши. В очите ѝ проблесна изумление, което бързо се смени с весело любопитство, когато отмести поглед от

Ник към Гейбриъл и обратно. Близнаци се срещаха доста рядко и затова съвместната поява на братята Сейнт Джон винаги предизвикваше повишения интерес на околните, но в момента Ник не можеше да понася подобно внимание. Извърна глава, а Гейбриъл щедро възнагради момичето и отбеляза:

– Разбира се, онези жени, които въздишаха по мен, сигурно са във възторг да имат втори шанс – с титла или не, ти, също като мен, изглеждаш добре. Макар да си по-млад и не чак такъв хубавец.

Сините очи на Ник се присвиха срещу брат му и приятеля му, които сега се кискаха като пълни идиоти. Вдигна към тях халбата с бира.

– Дано и двамата да се озовете право в ада.

Брат му също вдигна своята халба.

– Мисля, че ще си струва, само и само да те видя толкова вкиснат. Знаеш ли, Ник, има доста по-лоши неща на тази земя от това да ти лепнат етикета на желан ерген. Уверявам те, че в действителност бракът не е чак такъв затвор, за какъвто някога го смятах. Откривам, че е доста забавен.

Ник се облегна назад на стола.

– Кали е смекчила характера ти, Гейбриъл. Не помниш ли колко те дразнеха всички онези майки с досадните си щерки, надяващи се да спечелят вниманието ти?

– Честно казано, дори не си спомням.

– Защото Кали беше единствената жена, готова да те приеме с всичките ти пороци и недостатъци, въпреки скандалното ти минало – изтъкна Ник. – Моята репутация не е толкова опетнена, колкото твоята и затова аз съм много по-ценна плячка, Бог да ми е на помощ.

– Знаеш ли, бракът може да ти се отрази добре – отбеляза маркизът.

Ник се втренчи замислено в бирата си толкова задълго, че събеседниците му решиха, че няма да им отговори.

– Мисля, че всички сме наясно, че бракът не е за мен – изрече накрая.

Гейбриъл изсумтя недоверчиво.

– Осмелявам се да ти напомня, че преди и аз мислех така. Не всички жени приличат на онази студена кучка, която едва не те погуби, Ник – категорично отсече Гейбриъл.

– Тя просто беше една от дългата поредица подобни на нея – уточни Ник и отпи солидна глътка от бирата. – Благодаря ти, но аз се научих да се задоволявам само с повърхностни връзки, мимолетни и лишени от чувства.

– На твоє място не бих се хвалил с подобни краткотрайни завоевания, Сейнт Джон – вметна Рок и заговорнически се усмихна на Гейбриъл, преди да продължи: – Твоят проблем не са жените, които избират теб, а онези, които ти избираш. Ако не попадеше толкова лесно в мрежите на жените, които се правят на жертви, може би щеше повече да ти върви с прекрасния пол.

Рок не бе казал нищо, което Ник вече да не знаеше. Още от ранната си младост той имаше слабост към безпомощни жени. И макар да разбираше, че това беше неговият най-голям недостатък, донесъл му повече злочестини, отколкото полза, той, изглежда, не можеше да се пребори с тази черта на характера си.

Затова избягваше да се сближава с жените. Правилата му бяха прости. Никакви любовници. Никакви редовни срещи. И най-важното – никаква съпруга.

– Е, при всички случаи – подхвана Гейбриъл, връщайки предишната лекота в разговора – възнамерявам здравата да се забавлявам, наблюдавайки мъките ти, докато вниманието на почти всички жени в Лондон е приковано върху теб.

Ник замълча и отпи от бирата, преди да се облегне назад и да отпусне длани върху масата.

– Боя се, че ще те разочаровам. Нямам никакво намерение да търпя подобно изтезание.

– О? И как ще избегнеш въпросните дами? Всички те са ловджийки от най-висока класа.

– Те не могат да ловуват, ако жертвата им изчезне и добре се укрие – обяви Ник.

– Заминаваш ли? – Гейбриъл не изглеждаше никак доволен. – Къде?

Брат му сви рамене.

– Струва ми се, че определено злоупотребих с лондонското гостоприемство. На континента. На Изток. В Америка. Рок? Ти от месеци жадуваш за приключение. Къде би искал да заминем?

Рок обмисли възможностите.

– Само не и на Изток. Никак не ме изкушава да се повтори това, което ни се случи при предишното ни посещение. Бих предпочел да избягвам подобни ситуации.

– Напълно разумно – съгласи се Ник. – Тогава в Америка.

Гейбриъл енергично тръсна глава в знак на протест.

– В такъв случай ще отсъствате поне година. Да не би да си забравил, че имаме сестра за женене, която тъкмо бе представена в обществото, и трябва да ѝ се намери подходящ съпруг? Нали няма да ме оставиш сам да се оправям с цялата тази несъмнено катастрофална бъркотия само защото се боиш от интереса на шепа дами?

– Шепа! – възмути се Ник. – Та те са цял рояк! – Замисли се, умувайки над вариантите. – Всъщност ми е все едно къде ще отида... стига там да няма жени.

– Ама никакви ли? – не на шега се разтревожи Рок.

Ник се засмя за пръв път тази вечер.

– Е, очевидно не съвсем *никакви*. Нали не е прекалено нахално от моя страна да пожелае там да няма жени, които са прочели онова глупаво списание?

– Предполагам, че не – съгласи се Гейбриъл, повдигайки тъмната си вежда.

– Сейнт Джон!

Тримата джентълмени тутакси се обърнаха при този възглас и видяха херцог Лейтън да стърчи до масата. Висок и широкоплещест, ако не беше херцог, този мъж щеше да бъде образец на горд викинг – русокос, с каменно лице, той рядко се усмихваше. Но Ник забеляза, че днес херцогът изглеждаше още по-суров от обичайното.

– Лейтън! Заповядай при нас! – Ник закачи с крак най-близкия стол и го придърпа към масата. – Спаси ме от тези двамата.

– Боя се, че не мога да остана – процеди херцогът. – Дойдох да търся теб.

– Ти и цялото женско население на Лондон – със смях уточни Гейбриъл.

Херцогът не му обърна внимание. Намести огромното си тяло на стола и остави ръкавиците върху издрасканата дървена маса. Извърна се с лице към Ник, почти изключвайки от разговора Гейбриъл и Рок, и подхвана:

– Опасявам се, че няма да ти хареса това, за което смятам да те помоля.

Ник даде знак на барманката да донесе чаша уиски, ясно доловил притеснението в погледа на приятеля си.

– Да не би да възнамеряваш да го жениш? – сухо попита Гейбриъл.

Лейтън изумено го изгледа.

– Не.

– В такъв случай мисля, че Ник с радост ще откликне на молбата ти.

Херцогът отпи голяма глътка уиски и погледна към Ник, който с интерес го наблюдаваше.

– Не съм толкова сигурен. Разбираш ли, аз не съм дошъл за Ник. Тук съм заради *булан*.

При тези думи в компанията се възцари продължително мълчание, докато събеседниците осмисляха чутото. Рок и Гейбриъл се напрегнаха, внимателно наблюдавайки Ник. Сейнт Джон се наклони напред, опря лакти върху масата и преплете пръстите си.

– Вече не се занимавам с това – тихо произнесе, без да откъсва очи от Лейтън.

– Знам. И нямаше да те моля, ако отчаяно не се нуждаех от теб.

– За кого става дума?

– За сестра ми. Тя изчезна.

Ник отново се облегна назад на стола.

– Вече не преследвам бегълци, Лейтън. Най-добре се обърни към някой детектив от Боу Стрийт*.

От отчаяние Лейтън рязко се приведе напред.

– За бога, Сейнт Джон! Разбираш, че не мога да направя това. Новината ще гръмне във вестниците още преди да съм го сторил! Имам нужда от *булан*.

Ник потръпна при думата. Не желаше отново да се превръща в ловец на хора.

– Вече не се занимавам с това. И ти отлично го знаеш.

– Ще ти платя колкото пожелаеш.

* Улица в Лондон, където през XVIII в. се е намирал най-старият център на лондонската доброволческа полиция, преди основаването на Скотланд Ярд през 1890 г. – Б. пр.

При това заявление Ролстън избухна в смях, а херцогът сърдито изръмжа:

– Какво е толкова смешно?

– Самата идея, че брат ми ще приеме пари за услугите си. Не мисля, че с това предложение го спечели за каузата си, Лейтън.

Херцогът се намръщи.

– Нали знаеш, Ролстън, че ти никога не си бил близнакът, когото съм предпочитал.

– С повечето хора е така – невъзмутимо отвърна маркизът. – Уверявам те, че отношението ти никак не ме вълнува. Всъщност признавам, че съм леко удивен, че си тук и благоволяваш да разговаряш с нас, или по-скоро с „тези издънки със съмнителен произход“. Нали така наричаш нашето семейство?

– Гейбриъл, достатъчно.

Ник възпря брат си от намерението да се заравя прекалено надълбоко в миналото.

В продължение на много години близнаците Сейнт Джон, макар и аристократи по рождение, бяха главен обект на презрението на младия Лейтън. Скандалът, избухнал в дома на Ролстън, когато близнаците бяха още деца – майка им напусна съпруга и семейството си, – ги бе превърнал в идеална мишена за нападите на голяма част от знатните членове на *висшето общество*, славещи се с по-безукорна репутация. А Лейтън, техен съученик в „Итън“, никога не бе пропускал случай да им напомни за недостойната постъпка на тяхната майка.

До един ден, когато Лейтън стигна прекалено далеч и в гнева си Ник здравата го ступа.

Един побой над бъдещ херцог в „Итън“ не беше нещо, което щеше да се размине на втория син на маркиз; Ник със сигурност щеше да бъде изключен, ако неговият близнак Гейбриъл не бе поел вината върху себе си. Бъдещият маркиз Ролстън бе отстранен и изпратен у дома преди завършването на учебния срок, а Лейтън и Ник склучиха крехко примирие и никой не узна за случилото се.

Постепенно примирието прерасна в приятелство, което разцъфтя в горните класове в колежа, но увехна през годините, които Ник прекара в Европа. Лейтън вече бе получил херцогската титла ведно с огромно богатство и доста щедра

част от състоянието му бе използвана за финансиране на експедициите на Ник и Рок из потайните кътчета на Ориента.

Лейтън бе изиграл важна роля в превръщането му в *булан*.

Но Ник вече беше съвсем друг човек.

– Какво ти е известно?

– Ник... – заговори Рок за пръв път, откакто се бе появил херцогът, но приятелят му вдигна ръка.

– Обикновено любопитство.

– Знам, че е заминала. Знам, че е взела със себе си пари и малко вещи, които смята за ценни.

– Защо е заминала?

Лейтън поклати глава.

– Не знам.

– Винаги има причина.

– Сигурно е така... но аз не я зная.

– Кога се е случило това?

– Преди две седмици.

– И ти идваш при мен едва сега?

– Тя възнамеряваше да посети една братовчедка в Бат. Изминаха десет дни, докато разбере, че ме е излъгала.

– А личната ѝ прислужница?

– Заплаших я и я принудих да признае, че Джорджиана е заминала на север. Не знаеше нищо повече. Сестра ми старателно е прикрила следите си.

Ник се облегна назад. Мислите му препускаха и той усети прилив на енергия. Някой със сигурност беше помогнал на момичето. И все още ѝ помагаше, след като тя не се бе пречупила и не се бе върнала при брат си. Бяха минали години, откакто бе проследявал някого – бе забравил огромното удоволствие при започването на ново разследване.

Но това вече не беше неговият живот.

Срещна разтревожения поглед на херцога.

– Тя е моя сестра, Ник. Сигурно знаеш, че не бих те молил за това, ако имах друг изход.

Думите достигнаха до глъбините на душата на Сейнт Джон. Той също имаше сестра. И беше готов на всичко, за да я предпази от опасности.

По дяволите.

– Милорд?

Ник се извърна в посоката, откъдето бе прозвучал плахият женски глас. Видя две млади жени, стоящи наблизко, които го изпиваха с погледи.

– Да? – предпазливо отвърна Ник.

– Ние... – поде едната, но смутено замълча; другата я побутна към него.

– Да?

– Ние сме почитателки.

Ник слисано примигна.

– Чии?

– Ваши.

– Мои?

– Естествено!

Второто момиче широко се усмихна, пристъпи по-близо и му подаде нещо, което подозрително приличаше на...

Ник цветисто изруга под нос.

– Ще се съгласите ли да се подпишете върху нашето списание?

Ник вдигна ръка.

– С удоволствие бих го сторил, момичета, но вие сте сбъркали братята. – Посочи Гейбриъл. – *Онзи* там е лорд Николас.

Рок изсумтя, а двете девойки мигом пренасочиха вниманието си към маркиз Ролстън – прекрасно копие на тяхната плячка – и развълнувано се закискаха.

Гейбриъл тутакси влезе в ролята и дари момичетата с ослепителна усмивка.

– С удоволствие ще ви дам автограф. – Взе списанието и перото, което те му предложиха, и додаде: – Знаете ли, за пръв път съм удостоен от дамско внимание, когато се намирам в компанията на брат си. Ролстън винаги е бил смятан за по-красивият от двама ни.

– Не! – възразиха в един глас момичетата.

Ник завъртя очи.

– Самата истина. Попитайте когото и да било. Всички ще ви уверят, че маркизът е по-страхотният близък. Със сигурност сте го чували. – Погледна ги с обезоръжаваща усмивка. – Можете да го признаете, дами. Чувствата ми няма да бъдат ранени.

Гейбриъл вдигна списанието, излагайки на показ корицата с крещящото заглавие:

Четете в днешния брой! Лондонските лордове, достойни за вашето внимание!

– Да... несъмнено това ще стори чудеса с моята репутация. Щастлив съм да узная, че сега всички наоколо са осведомени, че си търся съпруга!

Момичетата едва не припаднаха от възторг.

– На север ли каза? – обърна се Ник към Лейтън, без ни най-малко да споделя тяхното вълнение.

– Да.

– Северът е доста обширна територия. Ще са ни нужни седмици, докато я открием – предупреди го Рок.

Ник насочи поглед към двете девойки, застанали в очакване до лакътя на Ролстън, зяпайки го прехласнато, после го отмести към седналите около масата мъже.

– Нямам нищо против едно продължително пътешествие – заяви Сейнт Джон.